

ПРОЛОГ

Свирукането на Джона ехтеше сред мраморните стени, докато той вървеше целенасочено по празния коридор на съда. Погледна към куполообразния таван и си пое дълбоко въздух, попивайки вечната миризма на закон и ред. *Господи, обожавам това място* – помисли си и задоволение изпълни гърдите му.

Идваше в Окръжния наказателен съд на Ню Орлиънс още от малък, когато ходеше след баща си и се надяваше някой ден хората да го гледат по същия начин, по който гледаха татко му – с уважение, но примесено и с мъничко страх.

„Ако хората не се боят малко от теб, сине, значи, не правиш нещата както трябва.“ Разбира се, баща му прилагаше същата теория и към отглеждането на децата си. Ако някой управляваше дома си с железен юмрук, то това беше Едуард Чембърлейн.

– Приятен ден, господин Чембърлейн – подхвърли русата адвокатка в полата тип молив, докато преминаваше през металния детектор. Влизаше от другата страна и погледна през рамо, когато премина, като бързо прокара поглед по тялото му и прехапа пълната си долна устна. Изпращаше му сексуални сигнали от седмици и макар че той беше прекалено зает, за да участва в извънкласни занимания, веднага след като приключеше с този случай, щеше да приеме „поканата“ ѝ. Мисълта да съблече този консервативен костюм от красивото ѝ тяло и да открие какво носи отдолу докарваше приятно потръпване между краката му.

Той подтичваше надолу по каменните стъпала пред съда и размахваше коженото си куфарче. *Целият проклет свят е пред мен* – помисли си с усмивка.

„Апългейт, Ноулс и Фенимор“ беше на около километър от съда и той избра да върви до там, като отново си подсвиркуваше – тази ужасна песен се беше набила в ума му отпреди два дни, от прощалното парти за пенсионирането на Палмър Апългейт.

Палмър бе най-старшият от всички партньори в кантората, който впрочем изобщо не се *доближаваше* до „весел добър човек“¹. Дъртакът беше „кисела безжизнена досада“, но Джона предположи, че песничка с подобен текст не би се приела толкова добре по време на почетно събитие. Във всеки случай сега Апългейт щеше да отегчава по цял ден новата си трофейна съпруга вместо останалите служители на фирмата, в която Джона бе нает преди шест месеца.

Престижната правна кантора заемаше последните два етаж на тухлената сграда, в която Джона влезе, изсвирвайки отново няколко такта, докато вратата се затваряше зад гърба му.

Това никой не може да отрече!

Асансьорът бавно се издигна и звънна, когато вратите се отвориха.

– Добро утро, сър – поздрави го секретарката му Айрис.

– Айрис. Някакви...

Рязко спря, когато мъжът, седнал на стол в малката чакалня от лявата му страна, се изправи. *Джъстин*.

– Сър, казах на този човек, че графикът ви е препълнен, но...

Джона ѝ кимна и прикри гримасата си.

– Всичко е наред, Айрис. Това е брат ми Джъстин.

– О – изненада се тя, – не знаех, че...

Това, че хората във фирмата не знаеха, че Джъстин Чембърлейн му е брат, говореше достатъчно ясно колко малко го познаваха в действителност, макар да прекарваше по-голямата част от времето си там. Джъстин също беше адвокат, макар че фирмата, за която работеше, имаше съвсем различен пощенски код и доколкото Джона можеше да каже, се занимаваше по-скоро със случаи про боно, отколкото с платени клиенти. Беше цяло чудо, че изобщо успяваха да си позволят офис.

¹ „For He's a Jolly Good Fellow“ (англ.) – „Защото той е весел добър човек“ е популярна песничка, с която се поздравяват хората на различни събития като повишения, годишнини, пенсионирания. – Б. пр.

Той стисна ръката на брат си и се усмихна.

– Как е, братле? Отдавна не сме се виждали.

Джъстин го дари с крива усмивка.

– Имаш ли минутка?

– Всъщност не...

– Важно е.

Джъстин прокара ръка през тъмнокестенявата си коса и разкри започналото типично за Чембърлейн оплешивяване над краищата на челото му, преди косата отново да падне върху него.

Джона погледна многозначително към ролекса си, когато Джъстин продължи:

– Звъня ти от седмици. Няколко пъти дори се отбих до апартамента ти.

Джона въздъхна. Беше получил съобщенията. Просто не бе имал време да върне обаждане на брат си. Какво, по дяволите, можеше да бъде толкова важно и без това?

Той направи знак на Джъстин да го последва към офиса му в края на коридора.

– Затрупан съм с работа. Знаеш, че сега съм по средата на голям случай. Подготвям се за кръстосания разпит на потърпевшата утре. Това може да бъде...

– За това исках да говорим. – Джъстин затвори вратата и Джона изпита гордост за момент, докато брат му оглеждаше малкия, но луксозен офис с гледка към силуета на Ню Орлиънс. Но когато върна погледа си върху Джона, изражението на Джъстин беше мрачно. – Откажи се, Джона.

– От какво по-точно?

– От този случай. – Той поклати глава, неговата мекушавост караше очите му да блестят така, че на брат му му се прииска да отвърне поглед. – Мъри Риджли е извършил това престъпление и ти го знаеш.

Джона се облегна на стената и скръсти ръце.

– Партньорите поеха този случай, защото вярват в невинността му, Джъстин. Вярно е, нещата не изглеждат добре. Косвените доказателства са... значителни. Но той заслужава честен процес и добър адвокат като всеки друг гражданин.

– Не споря по този въпрос. Само казвам да оставиш някой друг да говори пред телевизионните камери оттук ната-

тък. Нека някой *друг* да разпитва потърпевшата. Познавам те, Джона. Ти си дяволски добър адвокат. Ще я смачкаш, ако решиш. Но моля те, недей, умолявам те. Не се обвързвай с това. Нека не бъде този случай, с който да те запомнят. Той не е нещо, върху което искаш да изградиш репутацията си.

– Господи, чуй се само. Да не би да ми казваш да не *печеля*?

През последните няколко седмици Джона се бе превърнал в лицето на този случай – партньорите го бяха организирали така и той не бе изпитвал нужда да попита защо. Беше красив и имаше усмивката на златно момче. Жените обичаха да го гледат, а мъжете го уважаваха. *Съдебните заседатели му вярваха.*

– Казвам ти да не бъдеш като татко.

Това спря Джона като удар в корема. Знаеше, че понеже Джъстин беше по-голям, бе понесъл теглото на дисциплината в дома им. Лъвският пай от натиска, който бе прилагал Едуард Чембърлейн, бе паднал на неговите рамене. Като малък, Джона бе наблюдавал и се беше учил. Знаеше какво предизвикваше гнева на баща му и какво – одобрението му и винаги се стремеше към второто.

– Татко не беше само лош.

– Нима някой е?

Добър въпрос.

Може би Мъри Риджли наистина бе извършил престъплението. Самият Джона имаше много съмнения по въпроса. И долавяше, че има нещо, което партньорите не му казват. Но нямаше доказателство за това, само някакви шушукания зад затворените врати, когато преминаваше край тях.

А този случай... този случай можеше да бъде катапултът, който да го изстреля към следващото ниво. Ако впечатлеше партньорите, това можеше буквално да *направи* кариерата му.

Един от младшите партньори щеше да заеме мястото на Апългейт, но един от другите двама първоначални партньори, Ноулс, беше на практика ходещ труп. В следващите няколко години той щеше или да се пенсионира, или да умре, а ако Джона изиграеше картите си правилно, можеше да стане младши партньор, а след това и партньор. *Партньор!* Дори баща му не бе станал младши партньор, преди да навърши трийсет.

Джона си беше скъсал задника от бачкане, за да завърши

колеж за две години и половина, бе посещавал ускорен курс по право, бе взел изпита от първия опит и бе получил предложение за работа в една от най-престижните фирми в Ню Орлиънс веднага след това. Движеше се стремглаво към върха. Не можеше да си позволи да се спъне.

Джона срещна погледа на брат си.

– Татко беше *уважаван*.

Джъстин присви очи.

– Татко беше един негодник, на когото му пукаше много повече за властта, отколкото за *хората*. Съсипваше живота им с лекотата, с която си мажеше препечените филийки. Ти не си такъв, Джона. Аз съм ти брат. Познавам...

– Добре, слушай, оценявам цялата реч в стил „върши добри дела“, но нека те уверя, че съвестта ми е идеално чиста, що се отнася до работата ми. Мъри Риджли може и наистина да е извършил това престъпление. – *Мъри Риджли може и наистина да е чудовище*. – Но аз няма да моля да ме отстранят от този случай. Това ще ме съсипе.

Джъстин дълго изучава лицето на брат си, преди отново да извърне поглед към живописната гледка.

– Просто имам чувството, че... тук избираш път в живота, Джона. – Той го погледна отново и този път Джона усети тъгата в очите на брат си, преди да му се усмихне леко. – Да се откажеш от този случай... да, прав си, вероятно това ще означава кариерата ти в тази фирма да приключи, но винаги ще имаш работа при мен.

Джона се изсмя.

– Да се боря с неправдата за малко повече от джобни пари? Това е *твое* призвание.

Джъстин се засмя. Смахът му съдържаше повече въздух, отколкото веселие.

– Добре би ми дошла малко помощ. На света има много неправда, братле.

– Някои хора твърдят, че е безсмислено да се бориш с нея.

– Да, някои хора.

Докато гледаше към човека, когото обичаше най-много на света, нещо го стегна в гърдите, някаква тежест, която не беше сигурен как да обясни. Чувство, което... Телефонът му иззвъня и разкъса странния транс, в който бе изпаднал.

– Наистина трябва да се върна към работата си. Може ли да поговорим по-късно?

Джъстин кимна, усмивката му отново беше тъжна, докато минаваше покрай брат си. Сложи ръка върху рамото му и каза:

– Разбира се, Джона. Нека да поговорим по-късно. – И с тези думи той се обърна и излезе от офиса, като затвори вратата след себе си.

Телефонът продължи да звъни, но Джона не вдигна. Вместо това той отиде до прозореца и се загледа навън към знойния летен ден, а онова чувство пак се завърна в гърдите му и го притискаше. *Брат ми ми липсва*, осъзна той. *Наистина* го беше избягвал. Но след като този случай приключеше, щеше да се погрижи да се среща с него по-често.

Джона разсеяно вдигна ръка към сърцето си и започна леко да масажира мястото.

„Тук избираш път в живота, Джона.“

Но той вече го бе избрал. Сега нямаше какво да се направи.

* * *

Две седмици по-късно, докато Джона лежеше в басейн от кръв, с тежката и натрапчива миризма на овъглената му, осакатена плът в носа си, щеше да се сети за думите на брат си, които се движеха мързеливо през ума му като мъгливите струйки на забравен сън.

„Избираш път в живота. Нека да поговорим по-късно.“

Но нямаше да поговори с брат си по-късно.

Брат му беше мъртъв.

Письците избледняха достатъчно, че Джона да успее да чуе свиренето на въздуха, който се измъкваше от потъналите му в пушек дробове.

Отново си подсвиркваше.

Само че този път нямаше мелодия.

В настоящето

– Протегни ръка. Клара, трябва да приличаш на лебед, а го докарваш на патица. Започни отначало.

Музиката внезапно спря и последва колективно – макар и тихо – изпуфтяване от останалите танцьори. Клара се изчерви, когато забеляза презрителните погледи, насочени към нея. Да бъдеш новото момиче в Балета на Ню Орлиънс, се бе оказало точно онова, от което се бе страхувала. И повече.

– Да, мадам Фурние. – Клара се върна на мястото си и зае позиция, докато музиката започваше да свири отново. *Аз съм лебед. Аз съм лебед*, повтаряше си наум.

Проблемът беше, че макар да бе съсредоточена над грациозно протегнатата си ръка, тя се *чувстваше* като патица. И то съвсем не в свои води.

Когато репетицията приключи и другите танцьори започнаха да събират нещата си, Клара отиде до сака си и сложи крак на пейката, за да развърже копринените панделки на балетните си палци.

– Едно момиче, което познавах, е ходило в училище „Годард“ с нея – прошепна Белинда Бейкър зад гърба ѝ и явно говореше за *нея*. – Тя е получила онази стипендия „Танцувай цял живот“, иначе никога нямаше да я приемат.

Клара праметна сака си през рамо, поглеждайки назад към Белинда, която очевидно не си бе давала сметка, че е там, и ококори очи от изненада, щом погледите им се срещнаха. Клара се обърна и бързо излезе от театъра.

Казаното от Белинда беше истина: бащата на Клара се бе

жертвал по всеки възможен начин, за да може тя да осъществи мечтата си да стане професионална балерина. Но той изобщо не би могъл да си позволи това училище без помощ. Клара *се гордееше* с тази стипендия и нямаше да остави няколко ключарки да я накарат да се чувства по друг начин.

И все пак мислите за баща ѝ предизвикаха онази позната болка в гърдите ѝ и тя трябваше да се насили, за да не заплаче. Скорошното ѝ преместване в Ню Орлиънс беше трудно, а фактът, че приемането ѝ в балета бе не точно... *дружелюбно*, само влошаваше тази трудност и това чувство на *потиснатост* сякаш бе неин постоянен спътник. Клара забеляза автобуса, който завиваше зад ъгъла, и търсейки телефона си, забърза крачка, за да стигне навреме до спирката на една пресечка разстояние.

– Благодаря – каза задъхано, докато сканираше билета на мобилния си телефон, и шофьорът ѝ се усмихна широко и гостоприемно.

Тя му отвърна, благодарна за усещането от малко слънце в облачен ден.

Трийсет минути по-късно, когато слезе от климатизирания автобус, жегата я блъсна и направо я накара да се олюлее. Ако живееше в приказка, жегата в Ню Орлиънс щеше да бъде съвсем самостоятелен герой. Едър, пълен мъж със сънлив поглед и горещ дъх. Силен и всепоглъщащ.

Кичур руса коса изскочи от кока ѝ и Клара го прибра зад ухото си, когато носещата се от къщата на ъгъла миризма на нещо вкусно и пикантно достигна до носа ѝ и я разсея от мислите за жегата. *Храна за утеха*. Какво имаше в почти всички ястия от Луизиана, които бе опитала, че те сякаш угаждаха не само на небцето, но и на душата?

Гладкият, жаловит звук на саксофон от отворен прозорец някъде наблизо се изви през клоните на дърветата и като че ли проникна през кожата ѝ.

Има ли нещо по-самотно от далечния звук на единствен инструмент, понесъл се по вятъра? – помисли си тя.

Но след това още един звук се присъедини към самотната мелодия – сладък, богат глас придружи нотите, извиваше се, ставаше по-силен, по-ясен. Музиката – едновременно далечна и близка, и някак все още безгрешен дует – изпълни Клара,

като накара кожата ѝ да настръхне и сърцето ѝ да запърха. Тя познаваше този глас. Звучеше като дим, смесен с меласа, и много често пееше химни по улицата, на която живееше Клара.

Гласът спря.

– Здравей, скъпа.

Клара се усмихна още преди да вдигне поглед към госпожа Гийо, поклащаща се в люлеещия се стол в края на улицата, на която Клара живееше под наем в малък апартамент с градина.

– Изглеждаше толкова замислена, че не ми се искаше да те прекъсвам – каза ѝ възрастната жена с усмивка.

Клара отвори черната порта от ковано желязо на госпожа Гийо и пристъпи вътре, изкачи тухлените стъпала и седна на втория дървен люлеещ се стол, който обичайно беше празен.

– Просто преговарям стъпките от днешната тренировка наум.

– А. Как върви с другите лебеди?

– Добре. Просто ми се иска... – Какво ѝ се искаше? Да не се държаха толкова надутото? Да си бе намерила приятел сред тях? Да се чувстваше по-добре приета, а не сякаш я съдят и я намират за неспособна? Клара поклати глава. – Искан ми се да познавах поне един човек тук. Да започнеш от нулата, е потрудно, отколкото си мислех.

Госпожа Гийо се усмихна мило.

– Е, ти познаваш един човек. Познаваш мен.

– О, госпожо Гийо, нямах предвид...

– Глупости, дете. – Тя се засмя. – Знам какво имаше предвид. Само се шегувах. Млада жена като теб има нужда от други млади хора. Ще ги откриеш. Недей да пълниш прекрасната си главица с тревоги.

Клара издиша.

– Знам. И това ще бъде хубаво. Но съм благодарна и за вас.

Истина беше. Госпожа Гийо бе толкова мила с Клара, от както се бе преместила в Ню Орлиънс преди два месеца, споделяше с нея познанията си за града, даваше ѝ насоки, когато се нуждаеше от тях, и седеше и си бърбореше с нея, когато от време на време Клара можеше да отдели по няколко минути.

– Знам, скъпа. – Възрастната жена направи пауза. – Как е баща ти? Говорила ли си с него?

Рязка болка прониза сърцето на Клара, докато поклащаше глава.

– Искан ми се. Моментите, в които мисли ясно, вече са толкова малко и все по-рядко.

Госпожа Гийо изучава Клара известно време, погледът ѝ се изпълни с искреното съчувствие на човек, който познава болката от загубата. Разбира се, че я познаваше. Колко ли пъти е скърбила госпожа Гийо през живота си?

– Е, това, скъпа моя, вече са две желаня. Отиди и дай едното от тях на Анджелина.

– Анджелина?

– Мхмм. В Ню Орлиънс си вече от два месеца. Още ли не си чула за плачещата стена?

Плачещата стена. Странна тръпка плъзна по гръбнака на Клара.

– Не. Къде е тя?

– В плантация Уиндайл.

Плантация Уиндайл. Клара свали сака от скута си и го сложи на земята до стола си, като леко се наведе напред.

– Ще ми разкажете ли за нея, госпожо Гийо?

Погледът на жената се прехвърли от Клара към древната магнолия, която растеше в съседния двор, чиито огромни бели цветове и лъскави зелени листа блестяха под последните лъчи на лятното слънце.

Госпожа Гийо се отпусна обратно в стола си и старото дърво изскърца, когато очите ѝ отново срещнаха погледа на Клара.

– Това е захарна плантация, построена преди повече от двеста години. – Клара осъзна, че съдържа дъха си. Започна да издишва бавно, за да не разсее госпожа Гийо от историята. – О, някои я наричат свещена. А други прокълнатата. Но всички са съгласни, че е обитавана от призраци.

Кафявите задебелили ръце на възрастната жена хванаха ръкохватките на люлеещия се стол, халката, която все още носеше, проблесна под последните лъчи на слънцето.

– Ами виж, скъпа, една млада жена, на име Анджелина Лоре, с разбито сърце от предателството на любимия си, отнела собствения си живот в розовата градина и неспокойният ѝ дух все още витае там заедно с този на мъжа, който я е отхвърлил, на него му е отказан вечен покой заради трагичния ре-

зултат от земните му дела. — Госпожа Гийо се усмихна печално. — Макар винаги да съм се чудела дали подобни неща могат да бъдат истина. Ако хората са обречени да обитават земята заради егоистичните си човешки избори... ами то тогава в рая няма да има никакви души.

Възрастната жена сви устни и вътрешно Клара се съгласи с нея. Да, в такъв случай и тя подозираше, че раят ще е доста празен.

— Каква сърцераздирателна история.

Госпожа Гийо кимна тържествено.

— О, да.

— Коя е била тя? Анджелина, имам предвид. Дъщерята на собственика на плантацията?

— Ами да. Той се е казвал Робърт Чембърлейн. Но тя също така е била дъщерята на мама Лоре, робиня в кухнята, която износила незаконната му дъщеря. Мама Лоре била поразителна жена с тъмни интелигентни очи, така твърдят, и била известна сред останалите роби с това, че практикувала форма на вуду от Западна Африка, научена от майка ѝ и баба ѝ. Използвала билки и талисмани, за да осигури облекчение от всяка позната болка под слънцето. Дъщеря им, Анджелина Лоре, била красиво, одухотворено дете, обичано от майка си и баща си. Твърди се, че Робърт Чембърлейн бил омагьосан от малкото си момиченце и често го подрусвал на коляното си на предната веранда пред къщата... за голямо раздразнение на жена си и законните си деца, които търпели Анджелина, но нищо повече.

Заинтригувана, Клара наклони глава в почуда, като попиваше всяка дума от разказа. *Ама че безкрайно трагично.* За- таи дъх.

— Анджелина израснала в кухнята на семейство Чембърлейн под зоркия поглед на майка си и очаровала еднакво както останалите роби, така и гостите на плантацията. Тя била жизнерадостна, притежавала топлота като слънчева светлина, дух, нежен като крилцата на колибри и рядката красота на екзотично цвете, била много лесна за обичане. Или така се говори.

— Откъде идва цялата тази информация, госпожо Гийо?

— О, от останалите роби, които са живели в Уиндайл, предполагам. Предава се от поколение на поколение. На мен собствената ми баба ми разказа историята за Анджелина Лоре и

Джон Уитфийлд, когато бях толкова мъничка, че едва стигах до коляното на комар. – Тя се засмя, звукът беше мелодичен и мил. – Както и да е, историята продължава така: когато Анджелина била на седемнайсет, се запознала с Джон Уитфийлд, млад войник от Юга, от изключително богато семейство, който дошъл в плантацията. Прекарвали заедно съвсем кратко време, но Джон бил омагьосан от красивата Анджелина. – Госпожа Гийо се намръщи. – Твърди се, че и двамата се влюбили, но на мен ми е трудно да го повярвам предвид случилото се после.

– Той я е предал – прошепна Клара. – И тя е сложила край на живота си.

– Да – кимна възрастната жена. – Но преди това двамата тайно станали любовници.

Тайно. Разбира се – помисли си Клара. – *В колко различен свят са живели те.* Собствените ѝ проблеми, собствената ѝ тъга изведнъж ѝ се сториха... е, не съвсем невзрачни. Но колко ли ужасно би било да се влюбиш искрено в някого и да трябва да пазиш тази любов като срамна тайна? Би било непоносимо, нали?

– Как я е предал? – попита тя, като почти се страхуваше да разбере.

– Ами предполагам, че е било през 1860-а или 1861-ва, когато Джон бил призван на фронта по време на Гражданската война. Той оставил Анджелина, като ѝ обещал да се върне при нея. Тя чакала, обичала го непрестанно, чистото ѝ и нежно сърце било изпълнено с надежда за бъдещето, което двамата някак щели да създадат заедно. Това момиче явно е било мечтателка. – Госпожа Гийо доби замислено изражение за момент. – Може би ѝ се е струвало, че най-сетне е намерила мястото, на което да принадлежи, в свят, в който не се е чувствала част от абсолютно нищо. – Жената се усмихна. – Но това са си мои предположения.

– Имат смисъл – промърмори Клара.

Възрастната жена се намръщи.

– Както и да е, сърцето на Джон не било толкова вярно и той изпратил писмо чрез семейството си, в което казвал на Анджелина, че вече не я обича и че тя трябвало да го забрави, както той вече бил започнал да забравя нея.

Госпожа Гийо пак започна да се люлее, скърцането на стола

раздираше тишината, която се бе спуснала над улицата. Саксофонистът бе оставил инструмента си в някакъв момент и Клара дори не беше забелязала.

– Анджелина била съсипана и побягнала към розовата градина. Там, на мястото, на което първо срещнала любимия си, тя посегнала с един бръснач на баща си към китките си.

Клара ахна, мъка заливаше сърцето ѝ, макар вече да ѝ бе казано каква ще е развръзката.

Госпожа Гийо кимна, сякаш идеално разбираше малкото поемане на въздух от момичето.

– Да, знам. Мама Лоре открила дъщеря си и се говори, че пронизителният ѝ писък от ужас се понесъл по вятъра до всяко тъгълче на плантация Уиндайл и много отвъд. Тя държала главата на милата си дъщеря в ръце и проклинала любовта, която отнела безценното ѝ момиче, заклевайки духовете Джон *никога* да не открие любовта, нито в този живот, нито в следващия. – Възрастната жена въздъхна. – Той се върнал от войната и живял сам до смъртта си, като наистина така и не намерил любовта. Рядко го виждали навън и се твърдяло, че страдал от чести спомени за войната. В края на трийсетте си години се заразил с туберкулоза и скоро след това умрял от болестта.

Така му се пада! – изкушаваше се да възкликне Клара. Но не го направи. Струваше ѝ се нередно да кълне човек, който вече е мъртъв. *И* е вече прокълнат.

И двете жени помълчаха известно време, докато Клара осмисляше историята. Чувстваше се някак погълната от тъжната приказка, сякаш не само е предизвикала интереса ѝ, но и някак се е увила около костите ѝ, около самото ѝ съществуване.

– Какво общо има плачещата стена с тази история? И защо хората си пожелават разни неща там?

Госпожа Гийо намръщи силно набръчканото си чело, замислено.

– Доколкото си спомням, вярва се, че духовете на Джон и Анджелина скитат из розовата градина, все още неспособни да намерят мир и покой, и вечно търсят онова, което ще ги освободи от бремето на земните им грехове. Местните вярват, че Анджелина, някак замесена в проклятието по начин, който никой не разбира наистина, ще изпълни желание на онези, които го промушат през пукнатините на стената, която обгражда

Уиндайл. – Жената се усмихна. – Анджелина изпълнява желания, твърдят, за да насърчи хората да идват, с надеждата, че някой много специален човек ще успее да разгадае гатанката и да развали проклятието.

– Каква гатанка?

Госпожа Гийо пак се намръщи.

– Е, не си спомням точно каква беше, но мисля, че е била изречена от една вуду жрица по някое време. Можеш да питаш Дори Дюпре в кварталната библиотека. Тя вероятно ще си спомня или ще може да я потърси за теб.

Клара се усмихна, доволна, че е получила насока, за да научи повече за тази мистерия.

– Така и ще направя. Знаете ли защо се нарича плачещата стена?

– Твърди се, че стената лее сълзи заради разбитите сърца и трагедията, разиграла се зад нея, заради духовете, които още са хванати в капан там. Аз не знам нищо за това от опит, защото в няколкото пъти, в които съм била там, не съм го виждала, но се твърди, че ще спре да плаче чак когато духовете на Джон и Анджелина бъдат освободени.

– Кой живее там сега, госпожо Гийо?

– Не мисля, че някой живее там. Празно е от години.

Мислите на Клара бяха прекъснати от изскърцването на портата, която се отвори. През нея мина един възрастен мъж с бастун, свали шапката си и свенливо се усмихна на госпожа Гийо.

– Бърнис, чудесна вечер, нали?

Клара погледна към възрастната жена и макар цветът на кожата ѝ да беше красив тъмен махагон, момичето можеше да се закълне, че вижда как по сбръчканите ѝ страни избива руменина.

– Хари.

Мъжът погледна към Клара и наклони глава.

– Не знаех, че имаш компания. Просто излизях на вечерната си разходка и реших да се отбия да видя как си.

Клара се изправи и взе сака си.

– Всъщност аз наистина трябва да си вървя. Ще ставам рано. – Тя се наведе и целуна старицата по бузата, сухата ѝ кожа беше мека като кадифе. – Много ви благодаря, че ми разказахте тази история.

– Не ми е останало много, но съм пълна до козирката с истории – засмя се госпожа Гийо. – Отиди да прошепнеш едно-две желания през пукнатините на онази стена – допълни тя тихо. – И поздрави Анджелина от мен.

Клара кимна и се усмихна през рамо, докато слизаше по стълбите.

– Ще го направя.

– О, и скъпа Клара – подвикна госпожа Гийо. – Ще ти приготвя още от онзи домашен мехлем, като дойдеш следващия път.

Клара потисна една гримаса и се усмихна на милата възрастна жена.

– Благодаря ви, госпожо Гийо. – Тя кимна на Хари, докато минаваше покрай него, като отбеляза, че изглежда доста издокаран с колосаната си риза и шапка федора за обикновена вечерна разходка. – Приятна вечер и на двама ви.

* * *

Тази неделя Клара се събуди рано-рано и извървя пеша десетте пресечки до библиотеката.

Откакто преди няколко дни госпожа Гийо ѝ разказа историята на Уиндайл, тя не можеше да спре да мисли за нея. Клара беше запленена – може би дори леко вманиачена – от тази драма за разбити сърца и нещастия, събитията от която се бяха състояли преди повече от сто и петдесет години. Мислеше за нея, докато се возеше в автобуса към и от балета, мислеше за нея, когато се унасяше нощем, и дори мислеше за нея, докато танцуваше, а шепотът на останалите балерини се превръщаше просто във фонов шум.

Те вече не я разсейваха, вместо това умът ѝ бе съсредоточен върху красива девойка, която имала слънчева усмивка и дух, нежен като крила на колибри. Какъв ли е бил животът ѝ? Дали е бил изпълнен със страдания дори преди предателството, което я е накарало да отнеме собствения си живот? И какви ли мрачни тайни лежаха отвъд онази стена?

Може би това колко силно се бе фокусирала Клара върху легендата имаше толкова общо със самотата ѝ през това лято, колкото и със самата приказка. Но тя също така чувст-

ваше онова странно *притегляне* в себе си всеки път когато си помислеше за Уиндайл. *Независимо* от причината, искаше да научи *още*.

Малката библиотека беше мрачна и тиха и когато Клара влезе, спря на място, за да вдъхне дълбоко отличителния аромат на стари книги – овехтяла хартия и души, запечатани с мастило.

Имаше няколко души, които тихо разглеждаха лавиците, но дори в неделя помещението бе доста празно. Клара забеляза наблизко възрастна жена с количка да връща книги обратно по рафтовете и отиде при нея.

– Извинете?

Дребничката жена се обърна и се усмихна. Изглеждаше поне на деветдесет, на верижка на врата ѝ висяха очила, а бялата ѝ коса бе в стряскащ контраст с наситено кафявата ѝ кожа.

– Мога ли да ви помогна?

– Вие ли сте Дори Дюпре?

– Аз съм.

– О, добре. – Клара се усмихна и протегна ръка. – Аз съм Клара Кембъл. Госпожа Гийо ме посъветва да поговоря с вас.

– О, как е Бърнис?

Усмивката на Клара се разтегна.

– Много е добре.

– Прекрасно. Е, за какво искахте да говорите с мен?

– За плантация Уиндайл.

През лицето на госпожица Дюпре премина лека сянка и бръчките ѝ сякаш се стегнаха за момент. След това покла-ти глава.

– Трагична история.

– Да – въздъхна Клара. – Госпожа Гийо ми разказа онова, което знае, но не успя да отговори на всичките ми въпроси.

– А. Последвайте ме. Да видим дали ще мога да доизясня някои неща.

Клара последва възрастната библиотечарка към една кръгла масичка близо до регистъра и двете седнаха.

– Удобно ли е да попитам защо толкова се интересувате от Уиндайл, скъпа?

Клара извърна поглед встрани, докато обмисляше въпроса.

– За да бъда честна, госпожице Дюпре, аз самата не съм на-

пълно сигурна. Госпожа Гийо ми разказа историята и оттогава сякаш не мога да я изкарам от ума си.

– Не ви виня. Това е пленителна история. И толкова загадъчна. – Жената се усмихна. – И кой знае, може би вие ще бъдете онази, която ще разгадае гатанката и ще освободи Анджелина. Вярвате ли в проклятия, скъпа?

Клара се засмя тихо.

– Не знам дали вярвам в проклятия, но ще се радвам да чуя гатанката, ако си я спомняте.

– О, помня я добре. Чух я лично от самата вуду жрица.

Очите на Клара се разшириха от изненада.

– Така ли?

– О, да. Беше изречена за първи път на едно парти, организирано в имението Уиндайл през 1934-та. Това беше още когато семейство Чембърлейн живееха там и организираха пищни празненства. Бях само на четиринайсет, но сестра ми ми уреди работа във фирмата, която организираше кетъринга на онава събиране. Прентис Чембърлейн и жена му Дикси поканиха една стара сляпа вуду жрица да присъства. – Тя направи пауза. – Доколкото знаех, семейство Чембърлейн никога не са вярвали особено, че из владенията им скитат призраци – макар постоянно да се носеха слухове как гости в имението са съобщавали, че са виждали призрачни видения, особено в близост до розовата градина. Но във всеки случай Прентис и Дикси Чембърлейн бяха достатъчно доволни и просто да използват легендата за забавление и поради тази причина бяха поканили жрицата.

Госпожица Дюпре погледна зад Клара, погледът ѝ ставаше все по-отнесен, докато се взираше в миналото.

– Жрицата седеше в тапициран с червено кадифе фотьойл и цялата тъпна празнуващи се събра около нея, а помещението утихна. Наблюдавах от една странична врата, като направо съдържах дъха си. Имаше едно... усещане в стаята. Спомням си го добре, макар все още да ми е трудно да го обясня. Една... тежест, нещо притискащо. Жрицата – още мога да видя как затваряше млечнобелите си очи, докато говореше – потвърди, че призраците на Джон и Анджелина наистина витаят в имението, и по-конкретно в градината, където и двамата скитали, всеки сляп за присъствието на другия.

– Колко тъжно – прошепна Клара.

Макар да предполагаше, че е по-добре на Анджелина да не ѝ се налага да скита вечно с мъж, който е разбил сърцето ѝ.

Госпожица Дюпре кимна.

– Един от гостите попита за проклятието на мама Лоре и жрицата потвърди, че то наистина е било изречено и че *подобно* проклятие може да бъде развалено само по един начин. – Паузата беше наситена, направо тежка, когато жената срещна погледа на Клара. – С капка от кръвта на Анджелина, изнесена на светлина.

„Капка от кръвта на Анджелина, изнесена на светлина.“ Клара остави думите да се повъртят около нея.

– И никой не знае какво значи това?

Възрастната жена поклати глава.

– Никой, включително и самата жрица, която каза, че духовете невинаги разкриват тайните си, дори и на нея.

Клара се замисли за това и се постара да запагети думите.

Говориха още няколко минути, Клара разказа на госпожица Дюпре основното от онова, което госпожа Гийо бе предала за легендата. Библиотекарката не можеше да добави никаква нова информация, но насочи Клара към компютрите, където ѝ каза, че може да открие нещо за самата къща, както и за семейството, някога живяло в нея.

Клара топло благодари на възрастната дама точно когато една жена се приближи до бюрото ѝ, за да върне купчина книги.

Седнала пред компютъра, Клара потърси плантацията и семейството, като преглеждаше намерените статии и си водеше бележки на малките листчета, които се предлагаха и до трите машини.

Господарската къща в Уиндайл, в неокласически стил, била построена в началото на XIX век върху захарна плантация от четири хиляди декара, собственост на семейство Чембърлейн. Преди Гражданската война в плантация Уиндайл имало над сто роби, повечето от които се трудели по полетата със захарна тръстика, но някои от тях работели и в имението.

– Мама Лоре – тихо прошепна Клара, представяйки си поразителната жена с будния поглед, която бе описала госпожа Гийо.

Можеше да я види как наблюдава от някой прозорец, докато Робърт Чембърлейн люлее малкото ѝ момиченце на коляното си, а семейството му го гледа с презрение. Какво ли ѝ е било? *Как ли се е чувствала?*

Тъй като произхождаше от семейство от работническата класа, само с един родител, Клара бе изпитала своя дял оскърбително отношение от страна на високомерните богати момичета в училищата по балет, които бе посещавала, и това я бе карало да се чувства неудобно. Но това не беше по двацет и четири часа в денонощието. И не всички участваха. Не можеше да си представи гнусните и открити жлъчни обиди, които щяха да ѝ бъдат подмятани – е, поне повечето пъти, – ако не се гледаше с лошо око на това да критикуваш онези, смятани за по-нискостоящи от теб.

Клара отново се съсредоточи над информацията пред себе си. За разлика от голяма част от плантациите в този район, които били прехвърлени на Историческото общество и отворени за посещения, семейство Чембърлейн все още притежаваше Уиндайл и тя беше частна собственост. Нетърпеливи да сложат ръка на това невероятно парче американска история, от Историческото общество бяха правили много предложения на семейството и бяха получили точно толкова откази. *Интересно* – помисли си Клара, като се зачуди защо семейството не желае имотът да бъде опазен и реставриран.

Изгуби се в търсенето си, изгуби се в историята на екрана пред себе си и преди да осъзнае, големият часовник на стената ѝ каза, че са изминали няколко часа, а стомахът ѝ се намеси шумно, че е пропуснала обяда.

Госпожица Дюпре разговаряше с един от редовните посетители на библиотеката в другия край на помещението и Клара леко ѝ помахаша, преди да излезе навън, където небето представляваше нежен и син фон на огненото слънце.

Докато вървеше към дома си, тя се възхищаваше на старите чудати къщи по улицата, боядисани в ярки нюанси и украсени с много архитектурни детайли: извити подпори, резбовани на ръка колони, изваяни корнизи и големи прозорци над вратите. Много от сградите се бяха поддали на разрухата, парапетите бяха хлабави и увиснали, цъфтящи и пълзящи растения и храсти избуяваха заедно с плевели, които превземаха малките

дворчета, величествени дървени врати скърцаха и избледняваха. Но дори тези домове все още излъчваха красота и Клара почувства как сърцето ѝ се свива за всички неща на света, които са били обичани преди и търпеливо очакваха да бъдат обичани отново.

Докато завиваше по своята улица, господарската къща в Уиндайл изникна в ума ѝ такава, каквато я бе видяла на снимките: грандиозна, забележителна... с безкрайни полета захарна тръстика, простиращи се край нея.

Бе намерила няколко статии в светските страници от миналите десетилетия, в които се споменаваха събития и празненства в имението. Гостите на тези тържества се дивяха на състоянието и красотата на къщата и земите, а снимките предлагаха доказателство за величието им. Но през последните години в пресата нямаше нищо за плантацията.

Доколкото Клара можеше да разбере, там не живееше никой – или поне никой, чието сърце все още да бие.